

lige med den Aldersgrændse, der er gjældende for Tjenesten i Hæren, navnlig ved Forstærkningen; men de Forhandlinger, som der have fundet Sted derom, de Undersøgelser, der have været anstillede med Hensyn til de Resultater, som en saadan Grændse vilde medføre, have hos mig fremkaldt den Overbeviisning, at det ikke kan lade sig gjøre; i alt Fald mener jeg, det ikke kan lade sig gjøre, saalænge man ikke har fuldkommen sikker Kundskab om, hvad Virkning en saadan Bestemmelse vilde have. Man reducerer derved Borgervæbningens Styrke til et saa lidet Antal, at man vil være udsat for slet ikke at kunne opnaae Borgervæbningens Formaal med en saadan Styrke. Dersom det skulde vise sig, at Borgervæbningen ligesuldt ved denne Nedsættelse af Tjenestetiden, som Udfastet allerede indeholder, skulde faae en Styrke, som er større end den, der behøves, vil det altid være let senere at nedsætte Grændsen, men, naar først Grændsen er sat til det 38te Aar, holder jeg mig overbevist om, at det vilde møde uoversigtelige Vanskeligheder at faae den senere forhøjet. Dette med Hensyn til det omtalte Forslag, som blev taget tilbage af Forslagsstilleren, men nu atter er optaget. Saa villig jeg nu vilde have været til at indgaae paa dette Forslag, dersom jeg havde troet, at det var udførligt, kan jeg derimod ikke finde det af det ærede Udvalg fremsatte Forslag til en Middelvei, saaledes som den ærede Ordfører har udtalt sig, tilraadeligt. Den Distinction, som derved fremkommer mellem dem, der have været tidligere værnepligtige, og dem, der have været frie for Værnepligten, og ikke ere blevne samme underkastede, og dem, der ved Forordn. af 23de September 1848 og ved Værnepligtsloven af 12te Februar 1849 ere blevne Værnepligten underkastede, kan jeg ikke finde at afgive et tilstrækkeligt Grundlag for Forfælligheden i Aldersgrændsen. Det er ganske vist, synes det mig, at de tidligere Værnepligtige, som vare værnepligtige, førend disse Anordninger udkom, som altsaa efter det ærede Udvalgs Forslag skulle tjene til det 45de Aars Aldersgrændse, ville finde sig meget betyngede i Forhold til dem, der ere blevne værnepligtige efter de nysnævnte Bestemmelser, efter Anordningen af

1848. og Loven 1849, da der egentligt ikke er nogen Forsjæl i deres Stilling. Den ene Klasse har været tjenstpligtig efter de tidligere gjældende Love, og den anden Klasse er bleven det efter de senere udfomne Love; begge have udtjent deres Værnepligt i Hæren, og alligevel skal der bestaae en Forsfællighed med Hensyn til Udførelsen af denne communale Byrde. At nu desforuden ogsaa de, der allerede undgaae Værnepligten, idet de vare tidligere værnefrie og fødte tidligere end den Grændse, der blev fastsat ved Anordningen af 23de September 1848 og Værnepligtsloven af 12te Februar 1849, skulle blive staaende nogen længere Tid i Borgervæbningen, derfor kunde der lade sig anføre større Grunde; men det synes mig dog, at det ikke heller er ganske principrigtigt, naar man holder fast paa, at Tjenesten i Borgervæbningen ikke staaer i analogt Forhold til Tjenesten i Armeen og navnlig i Forstærkningen. Det synes mig desforuden at være ikke ganske correct, naar der af det ærede Udvalg er foreslaaet i første Passus af den foreslaaede nye Paragraph, at de, der ifølge de oftnævnte Love have været Udførelse til Krigstjeneste underkastede, skulle, naar de i Medfør af § 5 ansættes i Borgervæbningen, der tjene i 16 Aar, men derimod i anden Passus, som omtaler dem, der ikke have hørt til det omhandlede værnepligtige Mandstabs, dog skulle blive staaende i Borgervæbningen, indtil de have opnaaet en Alder af 45 Aar. I det ene Tilfælde lægges Tjenestens Længde til Grund, i det andet Tilfælde lægges Aldersgrændsen til Grund. Der indeholdes ikke nogen bestemt Regel, som vil kunne afgjøre, at dette i det ene Tilfælde, hvor det tilstregtes at give en Forkortelse i Tjenestetiden, virkelig vil medføre et saadant Resultat, eller i det andet Tilfælde, hvor man mener, at Vedkommende kunne tjene noget længere, at de virkelig ville komme til at tjene i længere Tid. Det kunde nemlig saaledes tænkes, at de, som ikke have hørt til det efter Anordningerne af 23de September 1848 eller Loven af 12te Februar 1849 værnepligtige Mandstabs, og altsaa havde været værnepligtige tidligere, vare komne til Byen i en Alder af 33—34 Aar, og de vilde da kunne komme til at gjøre Tjeneste i